

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080032768/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

konservativ, ikke royalistisk reaktionær. Selv paa os unge, lidet hensynsfulde Fyré virkede det stadigt gentagne: Slottet, Slots-Haven, Slots-Kirken, ja lige ned til Sammensætninger som Slots-Forvalterens-Kovang med en saadan ubevidst Magt, at der endogsaa over vore mest uvilkaarlige Bevægelser hvilede noget Dampet, noget, som om Slottet altid saae paa os, – hvad det for den Sags Skyld ogsaa gjorde, eftersom det næsten kunde ses for Enden af enhver Gang i Parken. Vi maatte egenlig helst, for tilgavns at føle os frie, have Esromsøens Vande mellem den høje Autoritet og os, og endda kiggede Kuplen som et mægtigt Hoved med Allongeparyk udover Parkens Trætøppe og fixerede os skarpt, hvor vi saa end færdedes, ved Randen af Nøddebo eller Grib Skov, i Sørup eller ved Kongens Bøge.

Denne noget feudale Vedhængen ved, om ikke Afhængighed af Slottet ytrede sig, tror jeg næsten, som et gennemgaaende Træk hos de fleste ældre Folk i Byen. Min Onkel, der nu levede i et Slags gnaven Mellemtilstand mellem Købmand og Partikulier (han pleiede altid liggende paa Sofaen inde i sin Dagligstue at raabe til Kunderne ude i Butiken: Tag selv, for Satan, og smid Pengene paa Disken!) – denne sære gamle Fyr, hvem vi trods hans Særhed dog ganske godt kunde lide, erindrede altid med et Glimt af Stolthed i de graa Øine, at han i sin Ungdom havde været »Slots-Tømmermester», ligesom nok hans Fader og Farfar før ham. Han pleiede regelmæssig at banke mine to Fættre, naar de havde været tilveirs efter Fuglereder i de høieste Træer i Slotshaven, og naar jeg saa traf ham selv om Eftermiddagen gaaende sine Yndlingsture der, slog han gerne med sin Egekæp fornøjet paa de sværeste Stammer og berettede triumferende, at der ikke var det Træ i hele Haven, som han ikke indtil for ganske faa Aar siden skulde kunne gaa op i; »men det forstaar sig, naar man har været Tømmermester paa Slottet og ligget oppe og repareret paa den allerøverste Lantemekuppel, saa er et Bøgetræ kun Smaating.»

Det var forøvrigt interessant nok at iagttage, hvorledes Stedets Romantik virkede paa denne ordknæppe Særling. Stort mere af Verden havde han vel næppe seet end vi Dreng. Livet havde givet ham sine smaa Naalestik, uden at han havde haft Evner eller Lykke til at besvare dem paa anden Maade end ved en indadvendt Gnavenhed, der for den Sags Skyld undertiden kunde vende sig bestemt nok udad imod hans daglige Omgivelser. I han talte meget sjældent med sin lille fromme godhjertede Kone; maaske havde han en stor Uret imod